

הוא נע בין דיכאון ורוח מילחמה, מרחם על אשתו (מימין) ושואל: "מה אני, דון'זואן? לאחרים יש כספים. לי יש קסמים!"



להיות שיש בי איזה קסם. אולי קסם לנשים. אבל מה שחשוב הוא שכל האגדות עליי, כאילו אני איזה דון'זואן, טורף נשים — אני התנפלותי עלייך פעם? — מצוצות מהאצבע!" חיברו שוב את מכשיר הטלפון. אך חיברו — מייד צילצול. במקביל הטיף יועצו של סויה לענייני-דרוים בהתלהבות למסוכים הסחוטים שעל סויה לחזור בו מהתפטרותו, כשאלים מחזקת את דבריו בשקט. אלס התנגדה לעיתוי התפטרותו של בעלה. לדעתה, במצבו הנפשי

שם לב שבין הצילצולים הרבים של שמכונים "עמך" נפקד מקומם של החשובים. שימעון פרס, נזכרו בנוס'טלגיה ליד שולחן קבלת-השבת במישפחת-סויה, הבטיח לבוא לחתונתו של דודו. אך היתה פיסגת-איפראן, וסוכם כי פרס יגיע לביקור מיוחד בבית-סויה. בינתיים, דלף דוח-ארן לעיתונות, דויד נעצר בחשד שהיה מעורב לפני שנים בעסקי-הקסמים. בין איפראן, אלכסנדריה ווינגטון — למזכרת-בתיה פרס לא הגיע. סויה לא הזכיר לו את דבר

נורבג'ית טויה

הרעוע של בעלה, היה על ברילב לתייק את מיכתב-התפטרות במגני-רתי-שולחנו, לשלוח את סויה ואתה לחופשה, ובכלל להיות מלא-הבנה. רק אחרי-כך לשוב ולדרון בעניין.

רפי, במצבו היה מודה בכל אפילו ברצה — רק שיעזבו אותו במנוחה!"

"רוצים מילחמה?"

ביום השישי, רווי המאורעות והרגשות בבית-סויה, התחילו לי תכנן חופשה מהכל.

"אני צריך זה! הגוף שלי אומר לי ככה: בלילות האחרונים ישנתי אולי שעתים ללילה, התלונן הנציב הד מתפטר."

יועצו הדרווי מיד הזמין לברוח לכפר-הוורדים, שם יש לו דירה מרווחת ביותר. היועץ הצליח לשפר את האווירה, להעלות חיוכים עייפים. סויה התחיל לחזור אט-אט לעצמו.

כשעות-לילה מאוחרת שאו במיבטאו המזכר כל-כך: "טוב! זאת מילחמה? או תהיה מילחמה? רוצים מילחמה? יקב' לו!"

בשלב הבא והבלתי-ימנע של הלילה התחיל להרהר שנית בתפטרותו. מדי פעם הגבירו את מכשירי הדרווי והטלוויזיה בחדר. הושלך הס, נוצרה דריכות, אך לשווא. "זהו הערב הראשון שהיו חדשות בלי סויה!"

סיכם בעלי-הדבר ונאנח קלות. האם היתה זאת אגדת הקלה, או שמא נשמעה בה טון של אכזבה?

בבית-סויה המשיכה התכונה, אבל אולי עסי-ישראל מחוץ למזכרת-בתיה ותחום-השיפוט של שרות בתי-הסויה החליט שהחיים צריכים בכל זאת להימשך.

בבית-סויה אף לא העלו אפשרות כזאת על הדעת. שם המשיכו להתקבל הורעות ואנשים שרצו להפניק, לצאת לרחובות. "אני לא מסכים עם אלה שאומרים שברילב שמח להיפטר סוף-סוף ממני!" ניסה לשכנע את המסוכים או את עצמו, שיתפתי אותו בפניות הרבות אליי שאחזרו בי. הוא גם יודע, כי חלק מהפניות עבר דרך מישרדו. אני באמת שוקל אם לחזור כי

התפטרותי!"

לאקט ההתפטרות יש שני מחותנים: זה שהגיש אותה וזה שקיבל אותה. מעניין איך יגיב ברילב.

הבטחתו. הוא מבין. "נו טוב, הוא לא בארץ. היה ממש מעט בארץ בזמן האחרון. אני גם מבין אותו. הוא לא יכול לבוא אליי, כשהאשימו את דודו בסמים. זה היה יוצר סקנראל. לכן גם לא חצתי, לא הזכרתי ולא טילפנתי ללישכה."

"נשים אוהבות אותי!"

ארי שעשה קידוש וקיבל עיי אדוד מכל עבר, התחיל סויה להתאושש. בין המטלפנים היו מי קורות-המיעד המסורתיים, במצבים כאלה, שידעו לספר לו סיפורים מסיפורים שונים על שונאיו ומתנגדיו.

עסי-ישראל, כך ניתן להתרשם במהלך הערב הארוך, הוא קופת-שרצים מהלכת. נכדתו של השייח' הגדול, עטיו כולה ברעלה פרט לזוג עיניים תכולות-גדולות, יצאה לחצר לאכול, מכלי שער גברית תביך אותה.

נשים-גברים: הנושא יותר נמרזו בפירוטמים הרבים אודות סויה. הוא הרף במתח את הנסיגנות להעלות את הנושא בשיחה. "למה להיכנס לנקודה הזאת? אני לא מבין את כל הפירוטמים עליי בעניין הזה! ממש לא! כל השמות שהדביקו לי מלי, רחל, אני אדם פתוח, חם, חביב גם על קשישים וגם על קשישות. יכול להיות שיש נשים שחשבו כולי חביב אליהן באופן מיוחד, אבל אני ככה לכולם."

גם את דודו בני הפילה עכשיו בחורה, נעלבה שלא הזמנו אותה להתחנה, קראה על כך בעיתון והתי נקמה... כעסה על זה שדודו התחתן עם ורד, ולא איתה. את אמא של ורד אני מכיר שנים. נסעתי לבקר את דודו בכלא. ורד היתה במארסי. התקשרתי למסור לה ר"ש מאמה, ולקחתי אומה לבקר את דודו. כך נוצר הקשר. מייד ידענו שהם יתחתנו. הוא בריחיד והיא בת-יחידה.

"או אם יש מישהו שעושה מזה מטעמים — יש לו מוח כחול!"

כותבים על זה בלי סוף, מראיניים כחורות, מתעלמים לחלוטין מרג' שותיה של אלס. כאילו היא לא קיימת — פוגעים בה בלי סוף.

"למה נשים אוהבות אותי? לא יודע. ככל אחר יש משהו — לאחד יש כספים, לשני יש קסמים. לא יאיו קטיגוריה אני שייך? ודאי שאין לי כספים. קסמים? ככה אומרים. יכול

בתליאביב, כדי לסייע למישפחת סויה בשעותיה הקשות. השעות האלה מסתכמות, בינתיים, בחודשיים. היא עונה למטלפנים הרבים, עוזרת לאלים בהגשה ובהחת-הכלים.

סויה עצמו היה בביקור אצל אמו או שמא ברח מזרם המבקרים והמי טלפנים. משכנס לביתו — אותה הבלורית השחורה המסודרת טיפ-טופ, אותה הסיגריה הארוכה תוצרת-חור"ל בזווית פיו — אבל איפה החיוך השרמאנטי, ההילה הרוז'ואני? הכל כבוי.

הוא נראה עייף, חסר מנוחה או

כדי לסייע למישפחת סויה בשעותיה הקשות. השעות האלה מסתכמות, בינתיים, בחודשיים. היא עונה למטלפנים הרבים, עוזרת לאלים בהגשה ובהחת-הכלים.



ידידה-לשעבר חדר
היא כעסה על שדודו התחתן..."

יכולת להתרכו. גם מישפחת אישית מטעם השייח' אמין טריף, שכללה את נכדתו וקמיע מיוחד שעליו עמלו במשך יומיים — תיקעור ועיר בצבע אדמדם — לא הצליחה להעלות חיוך על פניו.

הוא ניתח את הטלפון, והחזירו לפעולה לסירוגין. אומנם מצלצלים המונים, צילצלו מערד ואיימו שאם רפי לא יחזור בו מהתפטרותו — הם יבואו לשבות לי ליד הבית, כל העיר!" ריווחה לי אלס.

צילצלה אורחית מדימונה: "אל תעשה לנו את זה!" קראה בהתרגשות. סויה, פוליטיקאי משופשף, ודאי

"ריו" כעסה. "אתם כבר יודעים הכל עלינו, הכל! מה יש עוד לדעת? תפתחו רדיו, טלוויזיה — תשלימו את החסר!" היה זה אחרי שלוש יממות רצופות, במהלכן לא ישנה והגישה מגשי תיקרובת, כמיטב המסורת המרוקאית הנדיבה, להררי-האדם שגדשו את הבית מבלי להודיע מראש.

"ככה סתם, נחתו..." סיפרה כי עייפות. אפילו ביום השישי, כשי החליטה לקחת את העניינים בידים ולנסות ולקיים ערב מישפחתי, לא פסקו מלהגיע המבקרים. ביום השישי אחרי-צהריים היו דויד סויה, ששוח' רר באותו היום ממעצרו, ורד אשתו הטריה והצעירה ("אני בת 18 וחצי"), אמה של ורד ומרים בן-שיטריה. שמה של בן-שיטריה מוזכר בדוח-ארן המפורסם, כקצינת-חינוך שהנציב השתדל למענה.

בן-שיטריה — אשה קטנת-קומה, עדינה, "עקרה" זמנית ממקום-מגוריה

היה זה אחרי שלוש יממות רצופות, במהלכן לא ישנה והגישה מגשי תיקרובת, כמיטב המסורת המרוקאית הנדיבה, להררי-האדם שגדשו את הבית מבלי להודיע מראש.

ככה סתם, נחתו... סיפרה כי עייפות. אפילו ביום השישי, כשי החליטה לקחת את העניינים בידים ולנסות ולקיים ערב מישפחתי, לא פסקו מלהגיע המבקרים. ביום השישי אחרי-צהריים היו דויד סויה, ששוח' רר באותו היום ממעצרו, ורד אשתו הטריה והצעירה ("אני בת 18 וחצי"), אמה של ורד ומרים בן-שיטריה. שמה של בן-שיטריה מוזכר בדוח-ארן המפורסם, כקצינת-חינוך שהנציב השתדל למענה.

בן-שיטריה — אשה קטנת-קומה, עדינה, "עקרה" זמנית ממקום-מגוריה

הרות ריו כבר נשפכו כאחרונה נאורות מישפחת סויה — רפי, אשתו השניה אלס, הבן-יחיד דויד, המכונה "דודו".

מצד אחר, עסי-ישראל השתתף בשעות-האכאב שלהם — כאשר נעצר הבן והחלו הפירוטמים הבלתי-ימחי מיאים על האב, עד שהודיע על התפטרותו.

בשעות-השימחה שלשה, כשחזרו האב והבן מחוכקים, אחרי שסיים הבן את ריצו עונשו ככלא הצרפתי וכאשר התחתן הבן, נדמה כי ההגרה לבית סויה אינה מסתיימת. כמיטב המסורת של אופרת' סבון, מדי כמה פרקים, כשנדמה שזה הסוף, חלה הסתככות נוספת, צעות גיבורות הדרשות.

ביום השישי אחרי-צהריים גירשה אלס סויה, אשה בלונדית חזקה, עיתונאים שהגיעו לביתה במזכרת-בתיה.

"יש לי חלום..."

חבל שזה אולי ייגמר ככה. היה לי חלום. יש לי חלום. איך אני רוצה ששרות-בתי-הסויה ייראה. חלום מפורט. ידעתי בדיוק מה אני רוצה. אני מקווה שגם אם באמת אלך — מי שיבוא אחריי יגשים לפחות חלק ממנו.

רציתי לחקים בית-כלא כמו שראיתי, עכשיו, בביקור שלי בארצות-הברית. זה בעצם בית-שיקום, שבו מתגוררים אסירים שנותרו להם שנתיים-שלוש, עד לשחרור. מדובר גם על רוצחים ונרקומנים. הם מנהלים בעצמם את כל המערכת הגדולה הזאת. הכל על שבונוס. יש גם קופה כללית. אין גדרות, אין סוהרים — הכל פתוח! ופלא-פלאים: הכל דופק! כל האסירים מסודרים, מלובשים נקי, עם עניבה, בלי מסידרים. הם מתפרנסים מעבודות שונות — החל בהובלת-ריהטים וכלה בעבודות-מוסך, מה שבא. כזה מקום חלתי להקים בישראל!

חלום גדול אחר שלי, שיכאב לי יותר מכל אם ייגדע באמצע הוא: הקמת בית-חולים לאסירים. בנייתו ככלא-מלמה התחילה לפני תשע שנים, ונפסקה באמצע. החלום הגדול שלי היה להמשיך בבנייה ולשכן שם 200 מיטות. גם אם אהיה בחוץ — אמשיך לגייס לשם כך תרומות. אני מקווה שכל מי שיהיה במניס, ימשיך בזה!

שאפתי — אני שואף מאוד — לפתח את ההוסטלים. משהו כמו בית-החולקאי שהוקמים בבית-דגן, ששם אסירים ישנים ועובדים במשך כל השבוע, והולכים הביתה מדי יום שישי. מדובר על אסירים שנותרו להם עד שישנה חודשי-מאסר.

הייתי גם מאוד רוצה לפתח, להרחיב, את מעגל הגמילה מסמים. איך? בשכל בית-סויה יהיה אגף לגמילה מסמים. עם כל הצוות והתנאים המתאימים לכך.

הייתי רוצה גם להקים ישיבות נוספות, כמו נווה-העמק בעפולה. זוהי ישיבה דתית, שבה לומדים האסירים חצי-יום ועובדים חצי-יום.